

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 25Co/80/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8318200655
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Koščo
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8318200655.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Košča a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Mareka Kohúta v spore žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, právne zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, proti žalovanej: P. C., F.: XX.XX.XXXX, T. S. F. A. XXX, XXX XX S. F. A., o zaplatenie 1.036,16 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 7Csp/15/2018-53 zo dňa 09.07.2018, jednohlasne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch, ktorými žaloba bola vo zvyšku časti zamietnutá a vo výroku o náhrade trov konania.

Sporovým stranám n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 654,92 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 654,92 Eur od 04.10.2015 do zaplatenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a zároveň žalobu vo zvyšnej časti zamietol. Súčasne vyslovil, že žalobcovi vo vzťahu k žalovanej priznáva náhradu trov konania v rozsahu 26 % s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanovením § 261 ods. 6 písm. d), § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 2, § 504, § 506 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka platného a účinného v rozhodnom období (ďalej len „Obchodný zákonník“); § 39, § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2, § 544 ods. 1, 2, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník platného a účinného v rozhodnom období (ďalej len „OZ“); § 1 ods. 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmenne a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“); § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa; § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom v rozhodnom čase.

3. Na základe vykonaného dokazovania a právneho posúdenia zisteného skutkového stavu mal súd prvej inštancie za preukázané, že medzi žalobcom a žalovanou bola dňa 23.03.2015 uzatvorená zmluva o revolvingovom úvere, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou, na základe ktorej žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 1 020,- Eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splatiť v 36 splátkach vo výške 36,09 Eur mesačne. Medzi stranami sporu bola aj dohodnutá výška úroku z úveru a to vo výške 17,76 % ročne. Výška RPMN bola v zmluve uvedená 26,59 %, poplatok za poskytnutie úveru bol 102,- Eur a celkovo

sa žalovaná zaviazala vrátiť žalobcovi sumu 1.401,24 Eur. Súd mal tiež za preukázané, že žalovanej bola reálne vyplatená finančná suma 918,- Eur a žalovaná v prospech žalobcu uhradila celkovo sumu 263,08 Eur. Podľa súdu prvej inštancie je žalobca právnická osoba, ktorá v rámci predmetu svojho podnikania poskytuje spotrebiteľské úvery a žalovaná je spotrebiteľom, keďže je fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

4. Vzhľadom na preukázaný skutkový stav súd prvej inštancie konštatoval, že v zmluve o úvere absentuje údaj požadovaný zákonom o spotrebiteľských úveroch v zmysle § 9 ods. 2 písm. k), a to údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve je uvedený iba počet splátok a výška mesačnej splátky. Takéto znenie zmluvy je pre bežného spotrebiteľa nejasné, neurčité a nie je ani v súlade s uvedeným zákonným ustanovením. Povinnými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa úpravy platnej v čase uzatvorenia zmluvy medzi žalobcom a žalovanou bola aj výška, počet a termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom slová výška, počet a termín splátok sa viaže ku každej tam z uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, teda tak k istine, ako aj k úrokom a iným poplatkom.

5. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že v zmluve absentuje aj ďalšia podstatná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) Zákona č. 129/2010 Z.z. v súvislosti s tam uvedenou RPMN, a to uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. V tejto súvislosti citoval rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 5Co/59/2017 zo dňa 11.05.2017. Zároveň uviedol, že v uzatvorenej zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je uvedená konečná splatnosť pôžičky, teda nie je naplnená dikcia § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch. Jednou z obligatórných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je údaj o konečnej splatnosti úveru. Pokiaľ je súčasťou dojednanie, že dlžník je povinný splácať úver do okamihu úplného uhradenia čerpaného úveru vrátane príslušenstva, takéto dojednanie nezodpovedá zákonnej požiadavke. Na základe uvedeného možno konštatovať, že údaj o konečnej splatnosti úveru v zmluve absentuje. Údaj o termíne konečnej splatnosti úveru má byť uvedený presne, a to uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roku, kedy spotrebiteľský úver nadobudne konečnú splatnosť. Termín splatnosti splátok je uvedený iba v oznámení veriteľa o schválení úveru zo dňa 26.03.2015 a Zmluvných dojednaniach čl. 4.5, nie však v Zmluve o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX. Teda termín splatnosti splátok nie je dojednaný individuálne a v písomnej forme, ale len odkazom na zmluvné dojednania. Súd prvej inštancie vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov.

6. Vo vzťahu k nároku na zaplatenie poplatku za poskytnutie úveru v sume 102,- Eur súd prvej inštancie uviedol, že tento nárok by žalobcovi nepriznal aj dôvodu, že sa jedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Zmluvná podmienka v zmluve o úvere zo dňa 26.03.2015 v tejto časti nepochybne spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa, oprávňuje dodávateľa na neprimerane vysoké plnenie a preto je v zmysle generálnej klauzuly uvedenej v § 53 Občianskeho zákonníka a v súvislosti s porušením princípu dobrých mravov neprijateľná, a teda neplatná. Žalobca si v konaní uplatnil aj nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 0,04 % denne, čo predstavuje 14,60 % ročne, a to v zmysle bodu 8.1. Zmluvy poskytnutia spotrebiteľského úveru revolvingového typu. Súd prvej inštancie aj v tejto časti považoval žalobu za nedôvodnú. Konštatoval, že nárok na zmluvnú pokutu nie je možné považovať za platné písomné dojednanie medzi stranami sporu, nakoľko táto zmluvná podmienka nebola individuálne dojednaná. Žalovaná neprejavila svoju vôľu byť takouto podmienkou viazaná. Súd nemal za preukázané, že žalovaná bola s takouto zmluvnou podmienkou oboznámená, že takúto podmienku akceptovala. Vychádzajúc aj z ustanovenia § 544 Občianskeho zákonníka bol súd prvej inštancie názoru, že dojednanie zmluvnej pokuty nebolo dohodnuté individuálne v úverovej zmluve, ale je súčasťou zmluvných dojednaní, ktoré sú na predtlačenej tlačive, sú všeobecne koncipované pre veľký počet dlžníkov (spotrebiteľov), a teda nie sú individuálne dojednané a je nepochybné, že žalovaná nemala možnosť ich zmeniť, pričom sú v jej neprospech. Takto dojednaná zmluvná pokuta je pre bežného spotrebiteľa len ťažko zistiteľná, keďže nevyplývajú priamo zo zmluvy, ale je obsiahnuté iba v ťažko prehľadných zmluvných dojednaniach, s ktorými sa pri podpise zmluvy spotrebiteľ nemá možnosť dôsledne oboznámiť. Súd

bol tiež toho názoru, že zmluvná pokuta za omeškanie so splnením toho istého záväzku a súčasne úrok z omeškania predstavujú pre spotrebiteľa neprimerane vysokú sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku, najmä ak je popri nich spotrebiteľ povinný zaplatiť aj ďalšiu zákonnú sankciu (úrok z omeškania). Zmluvné dojednania o zmluvných pokutách sú vzhľadom na uvedené neprimeranými podmienkami spotrebiteľskej zmluvy. Žalobca si ako posledný nárok uplatnil nárok na zaplatenie nákladov spojených s mimosúdnym uplatnením pohľadávky vo výške 72,02 Eur a tu súd prvej inštancie dospel k záveru, že aj v tejto časti žaloba nie je dôvodná. Súd tento nárok nemal za preukázaný a zo strany žalobcu v tejto časti uplatneného nároku nedošlo k uneseniu dôkazného bremena. Súd prvej inštancie vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že dôvodný je iba nárok žalobcu na zaplatenie nesplatenej istiny úveru vo výške 654,92 Eur (918,- Eur -263,08 Eur) a preto žalovanú zaviazal na zaplatenie tejto sumy. Tým, že žalovaná neuhradila dlžnú sumu riadne a včas, dostala sa do omeškania s plnením peňažného dluhu a žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie úroku z omeškania. Žalobca si uplatnil nárok na úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne a súd prvej inštancie bol toho názoru, že takto uplatnená výška úroku z omeškania je v súlade s platnou právnou úpravou a preto z priznanej sumy žalovaného zaviazal na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5,05 % ročne odo dňa 04.10.2015 do zaplatenia.

7. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1, 2 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., keď vychádzajúc z toho, že v danom prípade bolo predmetom konania zaplatenie sumy 1 036,16 Eur s príslušenstvom a súd prvej inštancie žalobe čo do sumy 654,92 Eur s príslušenstvom vyhovel a žalobu vo zvyšnej časti zamietol mal za to, že úspech žalobcu v konaní tak predstavuje 63 % a úspech žalovanej predstavuje 37 %. Vzhľadom na pomer úspechu v konaní preto súd prvej inštancie v zmysle uvedených zákonných ustanovení priznal žalobcovi vo vzťahu k žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 26 %, o výške ktorých rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

8. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku týkajúceho sa zamietnutia žaloby a v časti výroku o priznaní trov konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Žalobca v odvolaní popiera závery súdu prvej inštancie, že úverová zmluva neobsahovala rozčlenenie splátky úveru na istinu, úrok a iné poplatky, čo nie je v súlade s ustanovením zákona, nakoľko ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. vyžaduje uvádzanie spôsobu započítania splátky na úver, istinu a úroky len v prípade, ak sa splátky priradujú k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. O takýto typ úveru a prípad v zmluvnom vzťahu medzi sporovými stranami nejde. V tejto súvislosti poukázal odvolateľ na citované uznesenie Najvyššieho súdu SR, č. k. 3Cdo 146/2017, zo dňa 22.02.2018. Podľa žalobcu existujú 4 základné výkladné metódy: jazyková, logická, systematická, teleologická. Výklad právnej normy nemôžu byť založený len na jednom spôsobe výkladu, a už vôbec nie iba na jazykovom. Jazykový doslovný výklad právnej normy prezentovaný v rozsudku súdu prvej inštancie odporuje v prvom rade systematickému výkladu. Podstata systematického výkladu spočíva v tom, aký význam má obsah určitého ustanovenia či pri zohľadnení iných zákonných ustanovení (prípadne ustanovení iného zákona). V súvislostiach s výkladom § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch je prvým ustanovením, ktoré treba zohľadniť, ustanovenie § 9 ods. 5 - podľa jeho znenia má spotrebiteľ právo požadovať tzv. amortizačnú tabuľku obsahujúcu rozpis splátok a členenie splátky. Ak by zmluva mala obsahovať rozpisanie splátky, ako to uvádza súd, potom nevidíme žiadny zmysel práva spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku podľa § 9 ods. 5 zákona - dané údaje by predsa už museli byť uvedené v zmluve. Uplatnenie jazykového výkladu právnej normy popiera aj povinnosť rešpektovať účinky újného práva. V kontexte napádaného rozhodnutia sa potom samotné konanie o predbežnej otázke pred Súdnym dvorom EÚ vo veci C-42/15, následné zmeny vo vnútroštátnom práve a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod spisovou značkou 3Cdo 146/2017 javia ako zbytočné či bezvýznamné. K záveru súdu prvej inštancie, že zmluva neobsahovala ďalšiu podstatnú náležitosť, ktorou je uvedenie predpokladov použitých pri výpočte RPMN úveru žalobca uviedol, že ak má byť údaj o RPMN určený tak, že je vypočítaný na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy, potom to znamená, že pri jeho určení sa vychádza z údajov jestvujúcich v danom čase, t.j. v období, kedy návrh na uzatvorenie zmluvy veriteľ akceptuje, vychádzajúc z obsahu bodu 6 zmluvy o revolvingovom úvere. Spôsob určenia RPMN bol žalobcom vymedzený v obsahu bodu 3 Zmluvných dojednaní. O tom, ako sa počíta RPMN úveru a z akých údajov vychádza, bol žalovaný písomne informovaný aj v období zavedenia predzmluvných vzťahov úveru prostredníctvom formulára Štandardné informácie o spotrebiteľských úveroch, ktorý obsahoval aj reprezentatívny príklad výpočtu RPMN. Žalobca tiež namietal nesprávnosť záverov súdu

prvej inštancie o tom, že zmluva neobsahovala určenie termínu konečnej splatnosti úveru uvedením konkrétneho dátumu, následkom čoho má byť poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov. Žalobca v prvom rade v uvedenej súvislosti poukazuje na to, že otázka obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bola až donedávna posudzovaná rôzne, pričom k zjednoteniu rozhodovacej praxe súdov Slovenskej republiky podstatne prispelo konanie pred Súdny dvorom Európskej únie vo veci C-42/15, z ktorého vyplýva pravidlo výkladu, ktoré treba rešpektovať a skúmať, či tá ktorá náležitosť (aj keby v zmluve nebola uvedená, čo pre prípad zmluvného vzťahu sporových strán popierame nižšie) ešte neznamená, že úver je bezúročný. Bezúročný môže byť len vtedy, ak ide o náležitosť, ktorej neuvedenie je spôsobilé objektívne spochybniť rozsah záväzku spotrebiteľa. Rozsah záväzku spotrebiteľa definujú iné ukazovatele: celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, RPMN a výška úveru. Požiadavka na uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru nie je požiadavkou na presnú dátumovú špecifikáciu. Zo zákona je zrejmé, že pojem „termín“ a pojem „dátum“ nie sú používané ako synonymá v zákone, ale sa pre odlišné situácie, v ktorých sa má uviesť dátum a kedy termín. Zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to - určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok; - spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti; - spôsobom vyplývajúcim zo Splátkového kalendára, ktorý predstavuje neoddeliteľnú súčasť zmluvy o revolvingovom úvere. Podporne je možné poukázať aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Logickým dôsledkom a prepojením tohto záveru s náležitosťou „termín konečnej splatnosti“ je to, že postačuje také uvedenie údajov, ktoré termín konečnej splatnosti umožňuje identifikovať na základe v zmluve uvedených údajov, čo bolo zo strany žalobcu splnené. Ako základnú skutočnosť ohľadne „poplatku za poskytnutie úveru“ žalobca uviedol, že otázka poplatku, jeho prípustnosti a prijateľnosti bola v minulosti osobitne posúdená Národnou bankou Slovenska vo veci vedenej pod číslom OFS - XXXXX/XXXX. Národná banka Slovenska prijala uvedený záver na základe kompetencie vyplývajúcej jej z ustanovenia § 1 ods. 3 písm. a), písm. c) zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom ako vrcholný orgán vykonávajúci dohľad nad činnosťou subjektov vykonávajúcich činnosť na základe zákona č. 129/2010 Z.z. Žalobca tiež popiera závery súdu prvej inštancie, že zmluvná pokuta nebola individuálne dojednaná a žalovaná neprejavila vôľu byť takýmto dojednaním viazaná (vzhľadom k tomu, že toto dojednanie bolo zakomponované do obsahu zmluvných dojednaní) a k tomuto žalobca uvádza, že dojednanie o zmluvnej pokute bolo obsiahnuté v samotnom texte zmluvy v bode 8, ktorý sa nachádza nad podpisovou doložkou zmluvných strán. Tvrdí, že písomná forma je v predmetnom prípade zachovaná, nakoľko zmluva spĺňa zákonnú požiadavku na text podpísaný oboma zmluvnými stranami.

9. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok v napádanom rozsahu, žalobe v zamietajúcej časti vyhovel a žalovanú zaviazal k povinnosti náhrady trov konania žalobcu v celom rozsahu.

10. Na základe doručenej výzvy súdu prvej inštancie sa žalovaná k žalobcom podanému odvolaniu nevyjadřila.

11. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou (§ 359 C.s.p.), preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 C.s.p.). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote termín verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods.2, § 219 ods. 1, 3 C.s.p.). Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 C.s.p.) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vecne správne.

12. V odvolacom konaní posúdil odvolací súd relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav

správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

13. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

14. Jedným z argumentov v preskúmvanej veci, na ktorom súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti z dôvodu, že je potrebné považovať spotrebiteľský úver, poskytnutý žalobcom žalovanej na základe zmluvy, za bezúročný a bez poplatkov bola absencia obligatórnej zákonom stanovenej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, neuvedením výšky, počtu a termínov splatnosti istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy).

15. Súd prvej inštancie sa dopustil nesprávnej interpretácie inak správne použitej právnej úpravy, týkajúcej sa vymedzenia splátok úveru ako jednej z podstatných náležitostí spotrebiteľských zmlúv o úvere podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z..

16. Európsky súdny dvor v rozsudku z 9.11.2016 vo veci C 42/15 Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej (ďalej len Rozsudok) konštatoval, že článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 Rozsudku). Článok 10 ods. 2 písm. h/ stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52 Rozsudku). Z článku 10 ods. 2 písm. i/ Smernice a článku 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 Rozsudku); pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 Rozsudku). Článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 Rozsudku).

17. Odvolací súd sa preto v tejto časti nestotožňuje s prijatým právnym záverom súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru z dôvodu neuvedenia výšky, počtu a termínov splatnosti istiny, úrokov a iných poplatkov v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ. Pre potvrdenie tohto svojho stanoviska poukazuje odvolací súd na právny názor prijatý Najvyšším súdom Slovenskej republiky k výkladu sporného ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý vo svojom uznesení sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018 v obdobnej veci eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel ako dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. V predmetnom konaní nebolo sporné, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má všeobecné náležitosti podľa Občianskeho zákonníka. Sporným nebolo ani to, že vymedzuje tiež celkovú výšku úroku, výšku mesačnej anuitnej splátky, počet splátok a termíny splátok. Pokiaľ ide o to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorili strany sporu, obsahuje výšku, počet a termíny splátok

istiny úrokov a iných poplatkov, je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Dovolací súd v súvislosti s tým poznamenáva, že aj v zmysle Rozsudku zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky.

18. Napriek tomu, že odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov posúdil odvolacie námietky žalobcu v tejto časti za dôvodné a nestotožnil sa s argumentáciou súdu prvej inštancie, ma odvolací súd za to, že súd prvej inštancie vo zvyšnej časti v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver, svoje rozhodnutie odôvodnil riadne a v rozhodnutí sa vysporiadal s podstatnými argumentmi. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia v tejto časti prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. Odvolací súd považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie vo zvyšnej časti za vecne správne. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza:

19. Podľa § 9 odsek 2 písm. j/ ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

Podľa § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

Podľa § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

20. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že zmluva síce obsahuje údaj o RPMN, no už neobsahuje všetky údaje podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, v dôsledku čoho sa úver podľa § 11 ods. 1 a 2 ZoSÚ považuje za bezúročný a bez poplatkov.

21. Taktiež je v uvedenom prípade potrebné poukázať na skutočnosť, že nezahrnutie sumy splátky z Dohody o poskytnutí služby do RPMN možno považovať za nekalú obchodnú praktiku, ktorá je zo zákona zakázaná. Za uvedeného stavu je tak výška RPMN v zmluve uvedená aj v neprospech dlžníka. Nezahŕňa jeho celkové náklady spojené s poskytnutým úverom. Žalovaný (veriteľ) nezahrnul do týchto nákladov poplatok za poskytnutie služby. Opäť dôsledkom takého nesprávneho uvedenia obligatórnej náležitosti zmluvy je bezúročnosť úveru. Súdny dvor Európskej únie takéto počínania veriteľa označil aj ako klamlivú praktiku. Takéto nesprávne uvedenie RPMN má za následok (ako keby RPMN nebola uvedená) bezpoplatkovosť a bezúročnosť preskúmvanej zmluvy.

22. Vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu, že predmetná zmluva má všetky podstatné náležitosti, nakoľko ich neoddeliteľnou súčasťou sú aj VOP, odvolací súd uvádza, že časť obsahu zmluvy síce možno určiť aj odkazom na obchodné podmienky, nemalo by sa to však týkať podstatných náležitostí zmluvy (ale len dojednaní technického a vysvetľujúceho charakteru), keďže tieto informácie sa musia povinne uvádzať spotrebiteľovi už v predzmluvnom formulári pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere (§ 4 ods. 2 ZoSU), a nič by preto, v prípade poctivého prístupu veriteľa, nemalo brániť tomu uviesť ich aj priamo v zmluve.

23. Okrem toho tiež platí, že stanovenie časti obsahu zmluvy odkazom na obchodné podmienky, nemôže byť ani neprímerane všeobecné (nestačí iba zmienka o obchodných podmienkach), pretože ak má byť súčasťou zmluvy (ako prejavu vôle), platia preňho, ak sa s ním majú spájať právne účinky, rovnaké

pravidlá ako aj pre iné právne úkony. Časť obsahu zmluvy, ktorú tento odkaz určuje (poukazom na obchodné podmienky), by sa mala preto stanoviť konkrétne (určite a zrozumiteľne, § 37 ods. 1 OZ) tak, aby bolo zrejmé, úpravu ktorej časti zmluvy (práv a povinností) treba hľadať a vykladať na inom mieste (napr. v obchodných podmienkach), písomne (§ 9 ods. 1 ZoSU), a zároveň aj nie menším písmom ako iná časť takejto zmluvy (§ 53c OZ). V tomto prípade tomu tak nebolo.

24. V tejto súvislosti súd tiež pripomína, že určitosť a zrozumiteľnosť zmluvy o úvere ako dvojstranného právneho úkonu nesvedčí ani rozsiahlosť a neprehľadnosť textu obchodných podmienok napísaná drobným písmom so súčasným zakomponovaním viacerých podstatných zmluvných náležitostí zmluvy o úvere na ich viacerých miestach. Inými slovami vo vzťahu k ich platnosti súd zdôrazňuje, že v prípade konfliktu záujmov spotrebiteľa a jeho zmluvného partnera je potrebné poskytnúť vyššiu mieru ochrany spotrebiteľovi ako slabšej zmluvnej strane. V kontexte s týmto princípom je potrebné posúdiť aj úverové zmluvné podmienky. Tie zásadne nesmú slúžiť tomu, aby do nich často v neprehľadnej, zložito formulovanej a malým písmom napísanej forme skryl zmluvný partner spotrebiteľa podmienky, ktoré sú podstatné, a o ktorých môže predpokladať, že uniknú jeho pozornosti. Pokiaľ tak učiní, čo sa stalo aj v tomto prípade, spreneverí sa princípu dôvery, a preto takému jednaniu nemožno priznať právnu ochranu pre rozpor s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>>).

25. Po preskúmaní veci dospel odvolací súd zároveň k záveru, že súd prvej inštancie správne a zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o zmluvnej pokute; ani v tejto časti jeho rozhodnutie nemožno považovať za neodôvodnené.

26. Z uvedených dôvodov mal odvolací súd za to, že ďalšie žalovaným uplatnené odvolacie dôvody nie sú spôsobilé privodiť zmenu, či zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie.

27. Správnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania.

28. So zreteľom na všetky tieto okolnosti odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1, 2 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 odsek 2 C.s.p.. Dôvodom takéhoto rozhodnutia bola skutočnosť, že žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a úspešný žalovaný si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil a vychádzajúc z obsahu spisu mu ani v priebehu odvolacieho konania žiadne preukázateľné trovy nevznikli, preto odvolací súd rozhodol tak, že nárok na náhradu trov odvolacieho konania sporovým stranám nepriznal.

30. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 C.s.p. v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).